

облацитѣ величествената Рила, и ние диримъ съ очи нейния исполинъ Мусала, а на изтокъ се ширятъ Родопитѣ. Окото не може да се нарадва на прелеститѣ. Но вѣтрътъ не ни оставя на мира. Като се обърнахме на югъ, показва ни се нова картина. Задъ последнитѣ разклонения на Пиринъ се вижда дълбоката долина на р. Струма, а задъ нея „свѣнливата като девойка Бѣласица“, Али ботушъ и Боздагъ. Къмъ западъ сж Осоговъ, Влахина и Огражденъ. Студениятъ вѣтръ ни пронизваше и не ни даваше спокойно да се любуваме. Той навѣрно искаше да ни докаже, че Елъ-тепе (връхъ на вѣтроветѣ) не току така напраздно носи своето име. При това челото на Тодоринъ връхъ се вече бѣ забулило въ мъгла. Почти въ мигъ облаци взеха да се носятъ надъ насъ и да прикриватъ картинитѣ. Но това не сж онѣзи тъмни, оловени облаци, които ние виждаме отъ низко. Тѣ сж леки, тънки, ефирни, които чакатъ най-слабо подухване, за да се разкъсатъ на хиляди парчета, да се изгубятъ и само следъ единъ мигъ наново да се покажатъ. Ние наблюдавахме какъ природата се забавлява и какви удоволствия си прави. Гледате въ дълбоката долина съвсемъ малко облаче, което предъ очитѣ ви се разраства, пълзи по склоноветѣ, достига върха; цѣлъ го покрие и отмине. Надъ долината като че е простренъ тънъкъ вуалъ и преди още да му се нарадвате, той се е продралъ, за да ви открие страшната пропастъ. Ние сжщо бѣхме увити въ такъвъ вуалъ. Елъ-тепе като че искаше да ни каже: стига толкова, вѣрвете си! Бояхме се да не се много заоблачи Пиринъ и да загубимъ пътя. Решихме да се връщаме. Закусихме набързо и потеглихме назадъ.

Макаръ слизането отъ стръмни и каменисти склонове да е доста уморително, все пакъ то е по-лесно